

Retning vilde finde Majoritet for sig, da det naturligtvis ikke var af Finantsministerens, men af vore egne Kommer, at den Formindsfelse i Indtagt som den, her er Tale om, skulde erstattes. Idet man i Udvalget saaledes var enig om, at det var ønskeligt for os at kunne have indstillet, at Afgifterne skulde bortfalde, naar ikke en saadan Hindring havde stillet sig i Veien, blev der, som ogsaa den Udtalelse, der er skeet i Betænkningen, viser, slet ikke dertil knyttet nogen Betingelse om, fra hvad Tid dette skulde skee; jeg erfarer nu idag, at den ærede Ordfører har opfattet Forhandlingerne derom saaledes, at man havde Lov til at udskyde Tiden, at denne var bevægelig. Jeg for mit Vedkommende har opfattet vore Underhandlinger derom saaledes, at, naar den nævnte Hindring ikke havde staaet i Veien, vilde vi have indstillet, at Møllekyllden strax skulde bortfalde. Det har derfor — det nægter jeg ikke — undret mig at erfare, at 3 ærede Medlemmer af Udvalget faldt fra en Formening, som vi i sin Tid ansaae for ønskeligt at sætte igjennem, indtil jeg idag af den ærede Ordfører har hørt, at hans Grund er den, at han mener, at Afgiften fornemmelig ligger paa Møllenæringen, og, da Næringen bliver den samme og først frigives efter de 15 Aars Forløb, saa mener han, at han ikke kan gaae ind derpaa. Jeg mener derimod med den ærede 5te Landsstingsmand for Kjøbenhavn (Orsted), at det er Substanten, det er Eiendommen, hvis Værdi allerede den Dag, da Loven udkommer, ligger og forringes ved, at Næringen ophører om 15 Aar, og det er heri, jeg især finder Begrundelsen for at stemme for denne Ændring, idet jeg anseer det som et Bidrag til Erstatningen. Hvorvidt denne bør udstrække sig til den foreslaaede Eftergivelse, derom kunne Meningerne være deelte, det erklærer jeg, og jeg vil qaabent tilstaae det, der kan være Tvivl om det. Tilfældet kan stille sig saaledes, at Enkelte, ved at faae Møllekyllden eftergivet, kunne faae Mere, end de burde have; men seer jeg hen til Totaliteten, og særligt til de mindre og ufornuende Møllere, mener jeg, at jeg kan retfærdiggjøre min Afstemning, og det er ialtsald min Overbeviisning, at man hellere maa give nogle Enkelte for Meget, end de

Mange for Lidt. Paa dette, i Forbindelse med det Skaar i Næringen, som Møllerne lide ved § 2, begrundet jeg min Afstemning, naar jeg slutter mig til det af den ærede 1ste Landsstingsmand for 5te Kreds (Stampe) stillede Ændringsforslag.

Thalbiger: Jeg vil blot tillade mig en Berigtigelse i Anledning af den sidste ærede Taler's Foredrag. Han siger, at han havde opfattet det saaledes i Udvalget, at vi vilde gaae ind paa det, som han omtalte, hvis ikke Finantsministeren havde sat sig dertil. Jeg skal tillade mig at bemærke, at, da vi havde denne Paragraph under Omhandling, da tænkte vi slet ikke paa at gjøre Forslag til at udsætte Møllenæringens Frigivelse i saa lang Tid, som vi siden kom til, og det har altid idetmindste været min Mening, at jeg paa ingen Maade kunde have stemt for Frigivelsen af de Byrder, der hvile paa Møllerne, førend Næringsfriheden tillige indtraadte, og saaledes har jeg ogsaa opfattet den ærede Ordfører's Mening under hele Behandlingen af denne Sag.

Orsted: Ja, jeg skal ikke trætte Forsamlingen med at gjentage de klare Beviser, jeg har ført for, at Møllekyllden er en fast Afgift, som hviler paa de Eiendomme, man har hjemlet et vist Næringsbrug, og at disse Eiendomme i høi Grad forringes i det Dieblis, Loven udkommer, at det altsaa ikke er retfærdigt, fremsendes at tage Skatter deraf. Hvad den ærede Taler har anført angaaende de Regler, hvorefter Taxationen føres, er mig ubegribeligt. Sagen er i sig selv saa klar og simpel ifølge Lovene, og Vedkommende vide saamand saa godt at anvende disse Love, at der slet ikke er nogen Tvivl i denne Henseende. Naar det er bemærket, at, naar Møllekyllden bliver ophævet, vilde det ogsaa have Indflydelse paa Communesafgifterne, saa vilde jeg ikke have Noget imod, at Møllekyllden vedbliver som Basis for den Communesafgift, som skal svares i Forhold til Hartkornet. At Staten ophæver Rettigheder, angaaer ikke Kommunen, og Møllenæringen maa jo dog altid antages at have en vis Værdi og maa derfor svare Afgift til Kommunen; hvad den større Deel af Communesafgifterne angaaer, nemlig Fattig- og Skolestatten,